

STOPÁŽ	SEZNAM TÉMAT	TEXTOVÁ PODOBA
<p>22:35 +</p> <p>10:55-11:13</p> <p>(33:30 – 33:48)</p> <p>(5:28 – 5:46)</p> <p>22:35 +</p> <p>10:42 – 12:16</p> <p>(5:16 – 5:51, 6:11 – 6:49)</p>	<p>Začátek videa</p> <p>Záběr na pana Kočího</p> <p>Tereza:</p> <p>Záběr na pana Kočího</p> <p>Veronika:</p>	<p>Jaroslav Kočí – věřící člověk v době komunismu</p> <p>A já jsem tehdy měl samé jedničky. A hodně lidí, učitelů mi říkalo: „ Proč nejdete studovat?“ A já jsem říkal: „No já nemůžu jít studovat, mě by nepřijali, protože jsem z náboženské rodiny, tak to ani nezkouším.“</p> <p><i>Pan Jaroslav Kočí se celým jménem jmenuje Jaroslav Antonín Josef Kočí. Narodil se v Ostrovačicích. Po 4 letech se přestěhoval s rodiči do Chrlic. Rodiči byl vychováván ve víře v Boha. Věřící člověk to ale v době komunismu neměl snadné. Na vlastní kůži to pan Kočí pocítil v době, kdy se ze základní školy hlásil na střední.</i></p> <p>Já jsem se učil velice dobře. A v osmé třídě jsme měli tzv. závěrečné zkoušky. Byli jsme myslím jeden z posledních ročníků, u kterého to ještě bylo. A já jsem tehdy měl samé jedničky. A hodně lidí, učitelů mi říkalo: „ Proč nejdete studovat?“ A já jsem říkal: „No já nemůžu jít studovat, mě by nepřijali, protože jsem z náboženské rodiny, tak to ani nezkouším.“ Takže jsem se přihlásil do učení. Přihlásil jsem se do učení jako radiomechanik.</p> <p>Jen chci říct, že každá rodina měla jednoho komunistu. My jsme měli strýce Josefa z matčiny strany (byl to její nejmladší bratr), a ten mi teda zařídil, abych se tam dostal. Takže jsem měl, jak se lidově říká „tlačenku“, ale díky té jeho snaze jsem se do učení dostal.</p> <p><i>V době komunistického režimu bylo běžné, že se psaly posudky, které měly prověřit především politickou loajalitu. Nepříznivý posudek mohl mít neblahý dopad na celou kariéru jedince. Často také docházelo k pronásledování osob, které se týkalo i katolické církve a obecně věřících lidí. Na to pan Kočí vzpomíná takto.</i></p>

<p>22:35+</p> <p>7:37 – 8:48</p> <p>(4:17 – 5:11)</p>	<p>Záběr na pana Kočího</p> <p>Tereza:</p>	<p>To byly velice tvrdé podmínky. Kněží, kteří nebyli ochotni to tolerovat, tak jim byl odňat státní souhlas, takže nesměli vykonávat kněžské povolání. Dělal třeba v průmyslu, ten páter Rychtr třeba dělal ve zbrojovce. Ale dělali i horší práce, dělali na stavbách a v různých řemeslech, dost podřadných. Dozor nad církví byl velice krutý. Dneska si žijeme velice krásně – máme biskupy, náboženskou literaturu.</p> <p><i>Pan Kočí a jeho rodina ale měla štěstí, že nebyli žádným způsobem pronásledováni. Museli si mnoho odepřít, naučit se, kdy se mohou ozvat a kdy ne. To jim ale zajistilo klidný život.</i></p>
<p>22:35+</p> <p>20:38 – 21:08, 22:00</p> <p>– 22:14</p> <p>(9:27 – 9:56, 10:48</p> <p>– 11:02)</p>	<p>Záběr na Pana Kočího</p> <p>Veronika:</p>	<p>Vyloženě jsme nějak pronásledováni nebyli. Ale vzhledem k tomu, že jsme věděli, že nejsme dobře zapsaní, tak jsme věděli, že o nějaké věci nemá cenu žádat, že nám nevyhoví atd. Takže jsme se spíš snažili vyhýbat konfrontaci. Vyhýbal jsem se konfliktům, taková byla i politika rodiny. Prostě jsme věděli, že určité věci si nemůžeme dovolit, tak jsme o ně ani nežádali.</p> <p><i>Panu Kočímu v nelehkých dobách pomohlo i heslo, kterým se řídil celý život. A možná i nás, by toto heslo mohlo oslovit.</i></p>
<p>22:35+22:24+</p> <p>22.24+22:25+</p> <p>3:59 – 4:39</p> <p>(11:41 – 12:47)</p>	<p>Záběr na pana Kočího</p>	<p>Je to taková modlitba. Bože dej mi sílu snášet to, co nemůžu změnit, dej mi odvalu, měnit to, co měnit lze, a dej mi moudrost, abych dokázal mezi těmito dvěma kategoriemi vždycky rozlišit.</p>